

Hammer, P. N.

En smuk Sang.

Den troe Bernhard og den falske Lise.

To Venner sad en Aftenstund
tæt ved hinandens Side,
i deilig blomstrend' Bøgelund
blandt Eiljerne de hvide.
De talede om Kjærlighed,
om Elfskops Skjønne, lyse Fred
for tvende unge Hjerter.

Og Bernhard sagde: Lise Skjøn,
jeg maa dig aabenbare
det, som mit Hjerte ubi Løn
til nu vidst' at bevare.
Du ved Fienden overalt
med Magt er i vort Land indfaldt
og vil det ødelægge.

Nu skylder jeg min Pligt at gaa
og Fædreland forsvare,
i Morgen skal jeg ogsaa staa
blandt vor Solbaterflaare.
Jeg kjæmpe skal med Livens Mod,
jeg slaar hver Tysker ned for Fod
som i min Dei vil komme.

O, Bernhard! raabte Lise da,
er det din fulde Tanke,
at du skal fra mig nu bortdra'
og hen til Krigen vante,
og lade der dit unge Liv
iblandt Fienders Strid og Riv,
da maa jeg rent forsvægte.

V box 2:34

Om saa skal ste, jeg lade skal
mit unge Liv i Krigen,
saa gaar jeg dog til blodig Val,
for Fædreland i Striden.
Men naar vi Seier bundet har,
da vil jeg være meget snar
til dig igjen at komme.

Imidlertid du være skal
i Hjertet gjemt for stedse,
indtil igjen jeg komme skal,
med Seier til dig, Lise.
Da skal vi evigt sammen vær'
og ha' hvoerandre altid kjær,
som nu i disse Dage.

Imidlertid jeg haabe vil
at du dig tro bevarer,
og stedse hør mig ene til,
jeg beder dig med Taarer,
at du din Bernhard bliver tro,
til han faar stedse hos dig bo,
da skal vi aldrig skilles.

O, Bernhard! raabte Lise nu,
mens Taarer stod i Døie,
jeg evigt sværger dig min Tro,
det høre Gud i Høie.
Jeg svær: jeg har dig ene kjær,
derpaa alt det, som helligt er,
til Vidne nu jeg tager.

Og ingen anden Ungersvend
skal daare saa mit Hjerter,
saa kommer du fra Krigen hjem,
da endes Længsels Smerte,
thi da først finder Hjertet Ro,
naar jeg kan hos min Bernhard bo,
den Tid jeg er i Verden.

Den næste Morgen Bernhard drog
til Krigen lystigt henne,
med Lise han da Afsted tog,
de stilles ad som Venne'.
Han drog til Krigen's Kæbster hen,
Adjø, lev vel, min søde Ven!
saa sagde han til Lise.

I femten Slag han Seier vandt
og da forfremmet bliver,
ja blir ophøi'd til Løytenant;
han nu sin Lykke skriver
og sender den til Lise hen,
at, tænk paa mig min elskte Ven,
jeg snart nu til dig kommer.

Fra Lise sit han intet Svar,
han ventet alt forgjæves,
han ønsket blot han hjemme var,
for at saa Sagen klaget.
Han sorgfuld stred fra Sted til Sted,
i Hjertet fandtes ingen Fred,
han tænkte blot paa Lise.

Endnu et Aar i Krigen's Varm
vor Bernhard maatte døie,
og mangt et Sul ifra hans Varm
opsendtes til det Høie.
Han bad for sig og Lise med,
at Gud vild' vogte deres Fjed,
alt med sit Raadestie.

Da Krigen's Aar tilende var
var Bernhard Oberst blebet,
han ilede at være snar,
sin Lise han tilskrevet:
Nu kommer jeg, min Lise kjær,
og nu skal vi tillsammans vær',
for evigt her i Livet.

En Mil fra Hjemmet hørte han
Musikens Toner løde,
da jaget han sin Hest, som mon'
lig Hind paa Markten løbe.
I største Hast han der nu stod,
hvor Sang og Dans ham lød imod,
der var storartet Gilde.

Han spurgte, da han derhen kom:
hvad er det for en Glæde?
de svarte: her en Baron From,
i Egtestand skal træde.
Og Lise, Bernhards forrig' Ven,
det var den Brud han førte frem
med sig i sit Højsæde.

I det nu Bernhard raaber ud:
hvad Angest skal jeg smage,
han styrer ind i Krigers Skud,
sit Sværd han lod udbrage.
Den Brudgom sit en hastig Død,
og Bruden segnet for hans Fod,
dog kaanet han den svage.

Had, Lise, evigt Farvel du,
jrg vil dit Liv vel spare,
men aldrig mer du ser mig nu,
til Krig 'gjen skal jeg drage.
Saa sprang han paa sin Hest saa god,
han spored den og alt forlod;
han saa sit Hjem ei mere.

Men Lise Angst og Rædsel greb,
hun tog sig selv afbøde,
dog først hun til sin Bernhard stred:
du maa mig alt forlade.
Forlade vil jeg dig vel nu,
men aldrig mere ser mig du,
saa monne Bernhard spare.

Forfattet af **P. N. Hammer.**
Kjøbenhavn. Trykt i Johan E. Sundts Bogtrykkeri.